

БЛАГОВѢСТИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОДКАРПАТ. РУСИНОВЪ

Редакція, адміністрація, експед..
Выдавництво Чина св. Василія В.
въ Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54.

новемберъ
1931

Предплата на цѣлый рокъ 10 К.
за границею 17 Кч.; до Америки
побъ дол. — Одно число 1 Кч.

Число 11. Выходить 1-го кождого мѣсяця Рѣчникъ
Вѣдвѣчат. редакторъ: о. Теофанъ Скиба ЧСВВ. XI.

Память 1500 лѣтия Собора Ефезскаго.

Впр. Клирови и благочестивыи вѣрникамъ богоспаса змож
епархії Мукачевскої и Пряшевскої миръ и спасенїе гдѣ
Господа архіерейскимъ нашимъ благословеніемъ.

Продовженя.

Исповѣдуючи, що Пречиста Дѣва Марія є Богородицею, испо-
вѣдуємо далѣ:

в) що Вона є чиста вѣдь кождого и вѣдь найменшого грѣха,
що Вона своєю святостю перевищає всѣ сотворѣня.

„Яке велике чудо“, — говорить св. Іванъ Золотоустий, „а
Пречиста Дѣва Марія. Чи дехто видѣвъ достойнѣйше сотворѣня?
Хто є святѣйший вѣдь Нѣ? Нѣ Пророки, нѣ Апостолы, нѣ Мученики,
нѣ Патріархи, нѣ Ангелы, нѣ Престолы, нѣ Херувими, нѣ Серафими.
Марія перевищає всѣ небеснѣ силы, бо Єй, яко Царицѣ и Госпо-
дынѣ всѣ збѣ страхомъ и трепетомъ служать“.

Исповѣдуючи, що Пресв. Дѣва Марія є Богородицею, испо-
вѣдуємо:

г) що Вона заслужила, щоби по смерти заразъ взята була зъ
тѣломъ на небо.

„Прийдѣмъ поклонимся и признаймо чудо, яке є перенесенія
Матері Божої изъ землѣ на небо. Якъ стоить передъ Сыномъ сво-
имъ вѣдь всѣхъ небесныхъ силъ. Межи Матерю и Сыномъ
не є нѣякої перегороды“, говорить въ своїй проповѣди на Успе-
ніє Пресв. Богородицѣ, св. Іванъ Дамаскинъ.

Исповѣдуючи, що Пречиста Дѣва є Богородицею, исповѣду-
мо свою вѣру:

д) що епископъ римський, коли яко верховный пастырь и учи-
тель всѣхъ христіянъ, по апостольской владѣ, йому вѣдь Бога

даної, въ особѣ наслѣдника св. Петра проголошує и толкує котру небудь правду вѣры, або чесноты є непомильный.

Двѣ стороны завзято диспутовали про одну правлу вѣры. На чолѣ одної стороны стоявъ Патріархъ Царгородский Несторій зо swoimi наслѣдователями, а на чолѣ другої Патріархъ Александрійський св. Кириль. Одинъ и другой обернувшись до Римськогоепископа и просиликонечный осудъ. Епископъ Римський св. Целестинъ авторитетивно, вже якъ верховна голова Церкви, рѣшивъ спорный вопросъ. Його рѣшеня принялъ и вселенський соборъ въ Ефесѣ.

Въ первыхъ восьми столѣтяхъ, коли Востокъ ще соединений бувъ зъ Римською Церквою, такимъ способомъ рѣшалися вопросы вѣры и обычайвъ.

VII. Римскѣ Отцѣ непомильнѣ въ наудѣ св. Вѣры.

Коли зъ початку четвертого столѣтя почавъ священикъ Арій научати блудну науку, що Ісусъ Христосъ не є Богомъ и коли така ложь почала ширитися по цѣлому востоку, скликавъ царь Константинъ Великий въ порозумѣнню зъ Папою Силвестромъ соборъ до Никеї року 325. Соборъ осудивъ блудну науку Арія. Папа Силвестерь потвердивъ рѣшеня собора и вони вѣдь того часу обовязують цѣлу Церковь. То бувъ первый вселенський соборъ.

Коли початкомъ 5-го столѣтя Несторій Патріархъ Царгородский почавъ научати опять нову ложь, Теодосій II. въ порозумѣнню зъ Римськимъ Отцемъ Целестиномъ скликавъ соборъ Ефезський. Св. Целестинъ Папа уже и передъ соборомъ осудивъ ложь Несторія. Його засудъ принялъ соборъ Ефезський, на котрому предсѣдателемъ бувъ вѣдь имени Папы св. Кириль Александрійський. Папа потвердивъ и той соборъ и такъ стався вонь III. вселенськимъ соборомъ.

Въ року 451. подержали въ Царгородѣ IV. вселенський соборъ. Рим. Отецъ св. Левъ I. Великий пославъ на соборъ свой засудъ наукъ новыхъ еретиковъ (такъ званыхъ монофизитовъ). Соборъ одноголосно принялъ засудъ Папы, сказавши: „Устами Льва говоривъ св. Петро. Такъ учили и Апостолы“.

Въ роцѣ 553. держався V. вселенський соборъ въ Царгородѣ и Папа Вергилій потвердивъ єго рѣшеня.

Въ роцѣ 680. держався VI. вселенський соборъ въ Царгородѣ. Св. Левъ II. Папа потвердивъ рѣшеня того собору.

Въ роцѣ 787. держався VII. вселенський соборъ, на котрому були осужденѣ всѣ еретики, котрѣ осуждали почитаня іконъ. Папа Адріянъ I. подтвердивъ заключеня сего собору. Рѣшеня всѣхъ со-

боровъ лишь тогда сталися обовязковыми для цѣлоѣ Церкви такъ Восточноѣ, якъ и Западноѣ, коли ихъ потвердили Римськѣ Отцѣ. Всѣ толь соборы признаютъ Церковь, якъ на Востоцѣ такъ и на Западѣ. Восточна Церковь вѣдь IX. столѣття почала вѣддѣлятия вѣдь Западноѣ Церкви, а въ XI. вѣцѣ цѣлкомъ вѣдрвалася вѣдь неѣ и вѣдь тогда не признає дальніхъ XIII. вселенськихъ соборовъ, котрѣ подержала Церковь Западна, зачавши вѣдь IX. столѣття ажъ до сьогодня.

Каждому ясно, що Церковь Христова є для всѣхъ людей и всѣхъ часобъ. Є ѿ повинностю въ кождый часъ, коли настануть якънебудь ересы, поучити своихъ вѣрниковъ и осудити фальшивѣ науки. Св. Церковь чинить се, або на вселенськихъ соборахъ, або якъ подержаня собора неможливе, черезъ свого верховного непомильного учителя — Римського Отця. Господь Ісусъ Христосъ передавъ римському епископови въ особѣ св. Петра власть, щобы пасъ всѣ вѣвцѣ и ягнята Його Церкви. За Римського Епископа, въ особѣ св. Петра молився Ісусъ Христосъ, щобы не ослабла його вѣра, а йому то наложивъ, щобы утверждавъ въ вѣрѣ своихъ братовъ.

(Продовження слѣдує).

Любовь, котра не боиться смерти.

Теперѣшній президентъ Туреччини недавно велику радость зробивъ своимъ пôдданымъ, бо помилувавъ одного засужденого на смерть, котрый однакъ такъ любивъ свою матерь, що и самъ смерти не боявся.

Сабри Бei, молодий турокъ поїхавъ до Лондону, щобы тамъ учитися на войскового летуна. Въ томъ часѣ выбухла свѣтова вѣйна. Молодий турокъ, яко англійський воякъ воюавъ на французському фронтѣ вѣдь 1914-го до 1918-го року. Задля своихъ великихъ заслугъ, бувъ пôдвышений на капитана. Въ томъ однакъ часѣ въ Туреччинѣ його засудили на смерть за се, що вонъ воюавъ по сторонѣ вороговъ свого рôдного краю. Однакъ вонъ оставъ на далѣ въ англійськїй службѣ ажъ наразъ, на початку 1923-го року дoставъ изъ дому вѣстку, що його старенька матерь хора и находиться въ великїй нуждѣ. Сабри Бei на одному англійському кораблѣ приїхавъ близько береговъ Туреччини, а потому въ ночи, середъ темряви эйшовъ изъ корабля на море и допливъ до сушї. Середъ безнастannого страху и небезпеки, що можуть його зпізнати и забити, вонъ доволѣкся до села въ котрому жила його мати. Тутъ,

щобы його не спôзнали перебрався за слугу и шѣсть лѣтъ ходивъ коло своеї матери, якъ слуга, а се йому вдалося тымъ лекше, що всѣ сусѣды уникали стару жону, яко матерь зрадника рôдного краю.

Та за три тыжнѣ збѣдована и скорована матерь умерла — а на похоронѣ єъ сынъ не мôгъ выtrzymати и сказавъ, що в ôнъ не є слугою, але рôднимъ сыномъ сеѣ умершої жѣнки. Його сейчасъ арештували.

Колиже президентъ Кемаль-Паша про се довѣдався, приказавъ, щобы привели до нього Сабри Бея. Коли його припрова-дили, Кемаль-Паша такъ вôдбзвався до нього: „Три разы нара-жали Вы свое житя. Перший разъ за Туреччину въ балканськой, потомъ за Англію во всесвѣтнѣй войнѣ, а въ кônцѣ черезъ вôсѣмъ роковъ за свою матерь. Я незнаю, чи мавбы я настoлько вôдваги въ такихъ обставинахъ, вернутися до Туреччини, хочъ я дуже а дуже люблю мою дорогу матерь“.

Кемаль-Паша подавъ йому руку и за його велику любовь до своеї матери увôльнивъ його зъ арешту и вôдъ кары смерти. Се перший выпадокъ, що въ Туреччинѣ вôдъ кары смерти увôльнили такого чоловѣка, що воюавъ по сторонѣ противникôвъ свого краю. Сабри Бei збставъ теперь выименованый за майора въ ту-рецькôй армiї. Якъ люде платять за любовь матери, то якъ же за неї заплатить Господь.

Якъ виглядає большевицький рай?

(Листъ селянина, що утѣкъ зô Соловецькихъ островôвъ)

1926 року 9 януаря мене заарештували за те, що я слу-живъ въ украинской армiї при Центральнiй Радѣ та при Директо-рiї, а посля працюавъ въ повстанчихъ загонахъ, якъ то жидовська влада каже. По сїй справѣ було мене засуджено до розстрѣлу, та У. Ц. В. К. розстрѣль замънивъ 10-ма роками Соловецької каторги. Въ тѣ часы почалися великѣ знущаня надъ усѣми тими, хто бувъ тольки українець. Стали накладати великѣ податки, що не можна ихъ виконати. Якъ людина не має змоги выплатити, — ра-хують його злôснимъ неплатникомъ, заражаютъ до кулацького при-хильника, дають йому статю контр-революцiонера, направляють дѣ-ло до суду надзвичайної сесiї або виїздної сесiї, а тѣ каты су-дять и дають 5 або 6 роковъ каторги. Та то ще була не бѣда. 1926 та 1927 роковъ було на каторзѣ дуже мало людей, а почались гôр-ки муки та пекольнѣ зъ 1928 року, якъ началася пятилѣтка, що хотѣла пôдняти комунальнѣ господарства. Такимъ чиномъ

жидовська влада почала випускати селянську позичку, щоби селяне давали державѣ грошѣ на вѣдбувову комунистичної державы. Такихъ позичокъ було на рѣкѣ З. Приїзжають зъ повѣтової чо-ка 2 або 3 чекости, скличутъ народу комнезамѣвъ та комсомолу, щоби встановити, на якого господаря скольки призначити такої позички. Отъ назначають на поодинокихъ господаровъ по 500—300 —200—150 а саме менше 25 карбованцѣвъ.

Посля того розносять записки по тыхъ господарствахъ, щоби господарѣ несли грошѣ до волосної скарбницѣ, а тамъ приймають грошѣ и дають розписки, що одержали грошѣ. Одержанавъ батько таку записку, скольки йому належить позичати, та ажъ божеволь-нымъ стане. А посля опамятається, та й останню худобину продав та комунѣ грошѣ позычас, а вони пишуть въ часописахъ, що се позичка добровольна. Нѣ, не добровольна, а примусова, скольки сихъ селянъ за сю позичку мучиться по вязницяхъ та на катор-гахъ! Який батько не позичить стольки, скольки йому призначено, то такого пишуть контр-революціонеромъ та пôдрывникомъ держав-ного пляну та и засудять не менше якъ на 3 роки вязницѣ. Вони пишуть въ часописахъ, що пôдвисшують сельське господарство. И правда, що пôдвисшують! Наприкладъ: Христонівка, село велике, до комунистичної влады було въ селѣ 2000 зъ лишкомъ овець, при комунистахъ осталось не бѣльше якъ сто штукъ. Коровъ було бѣльше тисячѣ, — а не знаю чи мається теперъ хочь 20 кор., ро-бочоѣ скотини було въ селѣ чимало, теперъ залишилась одна ко-нячка рѣдко въ якого батька, а то чисто пограбували каты. Отъ пройшла позичка, начинається хлѣбозаготовля. Такимъ же чиномъ роздѣляють хлѣбозаготовлю, якъ и позичку. Якъ уродить збѣжа на пудовъ 300, то йому призначать вѣддати совѣтської владѣ пудовъ 500. Уже найтяжшѣ муки прийшли: останній пудъ хлѣба выдирають по твердой цѣнѣ. Пшениця першої якости, — 1 кар.* 5 коп. за пудъ,** жито, — 83 коп. за пудъ. А крамъ продають тольки тому селяни-нови, хто все выплативъ. И по якой же цѣнѣ та кооперація про-дає крамъ? Чоботы звичайнѣ, — 60 карб., 1 метеръ краму самоѣ паршивої якости, — 1 карб.

Приходиться селянинови спасати своїхъ дѣточокъ вѣдъ го-лодовоѣ смерти. Пускається вонъ на все. Старається де и якъ зможе заховати якусь жменю зерна, щоби каты не нашли. Алежъ симъ наробить собѣ горшого лиха, бо приїздить зъ чека колька комунистовъ, беруть комнезами та комсомольця та идутъ шукати

*Карбованець — 17. Кч. пудъ 16 кг.

хлѣба. И якъ зачнуть шукати, то и за образами шукають, подушки розшивають и пôдъ землею найдуть. Такого господаря, у якого знайдуть збѣжа, арештують, садять у вязницю судять його, якъ кулака. Дають 10 роковъ каторги, а бôльше розстрѣлюють. И кажуть, що буде прикладомъ другому, а родину босу и голу засылають до пôвночныхъ краївъ, бо майно забирають на користь державы.

Отъ таке-то знущаня жидовскихъ посѣпакъ надъ тими беззахисними українцями. Такихъ людей выслано зъ Украины на каторгу до трьохъ міліоновъ. Отъ такъ муки робляться въ московськомъ та жидовскомъ царствѣ на волѣ.

Теперь напишу вамъ про те, що робиться въ неволѣ. Якъ арештували мене, то привели въ чека и вкинули до пôдвалу. Тутъ я заставъ сорокъ пять людей. Всѣ змученѣ, якъ мериць. Посидѣвъ я тамъ деякий часъ, ознакомився зъ невольниками и зачавъ роспитувати, хто за що тутъ мучиться. Кождый зъ нихъ вôдповѣдавъ, що не знає за що. Просидѣвъ я два тижнѣ — нѣхто про мене не звѣдує. Але ось викликують мене на допитъ. Заходжу до кімнаты... Сидить тамъ окружений слѣдчий Уншлѣхтъ, який принявся мене звѣдувати. Пôсля увйшовъ другий катъ — Пôдвисоцкий и почались обидва мене звѣдувати. Спочатку робили допитъ ще байдужий: давали закурити, звѣдували ласково майже двѣ години. Але входить секретарь Д. П. У. Григоренко тай звѣдує: „Огсе головка самостойниковъ? „Завтра в ôнь буде у насъ стояти пôдъ стѣною;“. Я вôдповѣдаю йому: „Хиба людинѣ не однаково померти, чи пôдъ стѣною, чи въ дома въ подушкахъ!“ Ой якъ в ôнь зареве, якъ дикий звѣрь до мене: „Ты ще будешъ бурчати?!“ И принялъ мене катувати. Тутъ справдѣ „заспѣвали третій интернаціональ!“ Нѣмець, жидъ и українець, якъ взяли мене молотити, то я уже не памятаю, що збімою було. Ажъ на третій день въ пôдвалѣ я опамятаємъ. Пôсля того допиту пролежавъ я два тижнѣ. Не звѣдували уже. Якъ трохи а пôддужавъ, — знову почалися звѣдувати. Звѣдують, въ якомъ загонѣ бувъ я, скольки було такихъ загоновъ на Гуманщинѣ, Гайсинщинѣ, Звенигородщинѣ та Липовеччинѣ, хто бувъ ватажками тыхъ загоновъ, сколько було людей въ тихъ загонахъ. Я на тѣ питання дававъ вôдповѣди такъ, що я не бувъ въ тихъ загонахъ и нѣчого не знаю. Знову пошли муки: розпѣкали шпильки надъ вогнемъ и заганяли пôдъ ногтѣ на рукахъ, закладали мої руки въ дверѣ та дусили дверями. Коли вôдчиняли дверѣ и рука звѣльнялася, то я падавъ на долбвку вôдъ муки. Таке катуваня продовжувано майже мѣсяць. Не було уже силы терпѣти такихъ

мукъ, то я накидався на нихъ абы скôрше застрѣлили. И посля вôдказався вôдъ усякихъ показôвъ. Зробився божевôльнымъ. И тъ звѣдуваня були менъ въ головѣ зъ три роки, ще и въ каторзѣ. Якъ надойде на мене якась хвилька, то й зроблюсь знову божевôльнымъ. Але теперъ, дякувати Богови, пройшло. Просидѣвъ я въ пôдвалѣ майже три мѣсяцѣ та надивився на всѣ муки. Були такѣ выпадки, що беруть на допить у вечерѣ по три, по чотыри чоловѣки и ихъ уже въ камеру не приводять, а коли приїзжають ихнѣ жѣнки и привезуть „передачу“, то имъ кажуть, що ихъ тутъ не має — вôдправили до Харкова. Були такѣ жѣнки, що ъздили до Харкова, але и тамъ не находили своихъ чоловѣкôвъ. За короткий часъ мого перебуваня въ Гумацькомъ Д. П. У. та вязницѣ розстрѣляно невинныхъ людей бôльше, якъ двѣста.

(Продовження слѣдує).

Терпеливостъ святого.

Разъ ъхавъ блаженый Гофбаверъ въ одномъ вагонѣ зъ чоловѣкомъ знищеномъ на душѣ и тѣлѣ. Нещасливый не дававъ спокою слузѣ Божому swoimi проклонами и высмѣваннями. А святий мовчавъ... На найближшой стації хотѣвъ молодый чоловѣкъ злѣсти, але немôгъ черезъ слабость. Тогда взявъ його слуга Божий нетямлячи образы — на свои рамена, занѣсь його на стацію, и якъ той побѣдавъ знову взявъ його до вагону. Сей актъ найсовершеннѣйшої любови зрушивъ такъ дуже нещасливого, що в ôнъ просивъ слугу Божого прощеня и сказавъ голосно; „Якъ бы я скôрше пôзнавъ такого священика, небувбы дойшовъ до такъ страшного стану“.

Божої доброты языкъ переказати не може.

(Оповѣдання зъ житя одної жиючої монахинї).

Я дѣтина бѣдної мамы. Вона умерла, якъ пôшло менѣ на шестий рôкъ. Батько мой не занимався мною. Шкôльный часъ перебула у хрестної матери, та ничимъ не рѣжилася вôдъ усъхъ прочихъ сельскихъ дѣвчатъ. Зъ тыхъ першихъ роковъ не потрафлю розказати ничего надзвичайного про свое житя. Але те, що тутъ оповѣмъ, се чиста правда. Може бути, що дехто сему оповѣданю не повѣритъ. Та присилувати його до сего не можу, однакъ йому заявляю, що ошукати не хочу никого. Все, що скажу, такъ було.

Моя недуга.

Було, ще въ 16 роцѣ я перестудилася. До перестуды долучилася тяжка хворота сердця. Въ новембрѣ 1917 р. появилися сильнѣ

болѣ. У слѣдуюшихъ тыжняхъ станъ моего здоровля ще бѣльше погоршився и я дня 8 децембра на same Непорочне Зачаття дѣсталася перший серцевый атакъ. Бѣднѣ люде не скоро шукають порады у лѣкаря, але зѣ мою мусили удалися до нього бѣльше разбѣ. Однакъ всѣ лѣкарськѣ стараня не приносили хѣсна. Вправдѣ десь за пѣвъ року мои серцевѣ атаки ослабли, але хиба на се, що дати мѣсце ще бѣршой хворотѣ. Именно дѣсталася я падачку. Зъ сего мои очи занемогли. На лѣве око я не бачила три роки, праве було въ дуже лихомъ станѣ. Радилася лѣкарбѣ, та вони рады не могли дати. Въ два мѣсяцѣ опосля, августѣ 1918 року зновъ вернули попереднѣ серцевѣ атаки тай вѣдь тогды мучили мене оба напады: полекшаня ниякого не чула, але мною такъ сильно товкло, що двохъ чоловѣкѣвъ не могло мене утримати въ спокою. Середъ такихъ нападбѣ мои уста затискалися, вѣдь уставъ неразъ на цѣлу чверть години такъ, що мене дуже часто мали уже за мертву. Той станъ и тѣ обставини пригнѣтали мою душу до того степеня, що я думала, що довше не выдержу. Въ такихъ хвиляхъ я кликала въ молитвахъ помочи Непорочної Божої Матери, а за кождымъ разомъ була наст旔льки скрѣплена и потѣшена, що николи цѣлкомъ не тратила вѣдваги.

Такъ тревала недуга повныхъ четыри роки. Протягомъ тыхъ чотирьохъ роковъ возили мене три разы на рѣкѣ до мѣстечка Адеру и все коли вѣдь такъ вернула, серцевѣ атаки и падачка повторялися. Падачку дѣставала я два, три разы денно. Я тогды млѣла, бо менѣ на короткий часъ становало лекше. Но, якъ я познала, що лѣкарська помочь ничего не помогає, душа моя зачала звертатися щоразъ бѣльше до Бога и у великой повнѣй довѣря любови до Марії. Робила я се все зъ щоразъ бѣльшою ревностю. Дуже богато безсонныхъ ночей переводила въ молитвѣ. А мушу и се додати, що я въ послѣднихъ часахъ недуги рѣшалася, що якъ Господь звѣльнить мене вѣдь сеъ страшної муки, тогды я цѣлковито Йому пожертвуюся и вступлю до монастыря. И мои молитвы зѣстали выслушанї!

Мое улѣченїя.

Чотыри роки и два мѣсяцѣ пережила я у своїй недузѣ. Надйшовъ день 10-го децембра 1921-го року. Була се субота въ Попразденствѣ Непорочного Зачаття. Я дѣсталася перше явище. Полекшомъ снѣ збудилася и почула дивный шумъ такъ, що цѣла перестрашилася. И що се було? Я подивилася а въ кѣмнатѣ кругомъ себе нѣчого не бачила, лишь золотистѣ облаки, середъ ко-

трыхъ стояла въ неописаной красѣ Непорочна Божа Мати. Була одягнена такъ, якъ Преч. Дѣва въ Люрдѣ въ снѣжно бѣлый одягъ, перепоясувала Єв синя ленга, руки мала зложенѣ якъ до молитвы, а на рамени висѣла вервиця. Рожнилася зъ виду лишь тымъ вѣдь Люрдської Богоматери, що не мала намѣтки и волося Єв розпущене спливало по плечахъ.

Якийсь часъ у восхищеню я дивилася на чудову появлію, яка мене ущасливлювала, а опосля взяла я вервицю и вѣдмовила пять частей зъ неї. Черезъ той часъ стояла чудова Панѣ въ золотистыхъ облакахъ передъ мною. Скоро я лишь вервицю скончила, Вона зникла. Щожъ я мала робити? Моє серце було наповнене радостю, однакъ я переконалася, що чудова поява не принесла мому здоровлю нѣ найменшої полеки. Навпаки мої болї безъ жадної вѣдмовини дальше тревали.

Посля восьмохъ днївъ по першой появлії, отже зновъ въ суботу, дня 17 дециембра дѣсталася я подобне видѣння. Була саме 9 година у вечеръ. Я не спала. Передомною зъ середъ золотихъ облаковъ зновъ опять показалася чудова Панѣ, а тымъ разомъ въ товариствѣ двохъ ангеловъ, що стояли по бокахъ и держали въ однай руцѣ горючу свѣчку, а въ другої лелю. Въ часѣ сеї другої появи менъ здавалося, що неначебы и мене близь сяєва освѣчувавъ. Ся друга поява була величавѣйшою якъ перша.

Я зновъ молилася на вервицю. Коли уже єв кончила, менъ прийшло на думку, що певно заразъ зникне Преч. Дѣва зъ передъ моихъ очей. Та Вона не зникла, а все ще стояла. Тогды я ще вѣдмовила лitanію и прочѣ молитви, що до лitanії належать. И зновъ черезъ голову перелетѣла думка, що Божа Мати заразъ скривиться, але Вона не скривалася, а неподвижно стояла. Мене обхопивъ страхъ. Я незнала, що се може бути и чого Пречиста Дѣва вѣдь мене жадає. Якийсь часъ я незнала, що робити. Въ концѣ вѣдважилася и зъ найбѣльшою пошаною несмѣло звѣдалася: „О, Ты моя Ненько и Опѣкунко, скажи, чи я обовязана єще за когось молитися?“ Вона заперечила мовчки рухомъ головы. Потомъ сказала нѣжнимъ дуже милымъ голосомъ: „Зачни Девятницю!“ И зникла!

(Продовження слѣдує).

Пъсня до св. Йосафата.

О Йосафате, Архіерею,
Ты цѣлымъ серцемъ Бога любивъ,
Въ молитвахъ постахъ и у покутахъ
Богу и Церквъ вѣрно служивъ.

Служивъ Ты Богу и своихъ вѣрныхъ,
Дѣломъ и словомъ Ты научавъ,
Якъ добрый пастырь своимъ примѣромъ
Всѣхъ неустанно Ты просвѣчавъ.

Архіерею нашъ, Йосафате,
Мовъ ясна зоря, Ты засіявъ
Коли за єднѣсть Святотъ Церкви
Въ тяжкихъ терпнняхъ житя вѣddавъ.

Житя вѣddавъ Ты, святе, невинне,
И до небесныхъ дворовъ злетѣвъ,
Де вѣнецъ свѣтлый вѣчно славы
Господь Спаситель Тобъ вложивъ.

Ты мъ вѣнцемъ славы Ты увѣнчаный,
Архіерею Ты нашъ святый,
Мы Тебе просимъ, молись за нами,
Молися за нашъ народъ руський.

Молися за нього, щобы вонъ въ злуць,
Въ любвъ и згодѣ завстыдь живъ,
Щобы въ католицькїй вѣрѣ и Церкви,
Тутъ и у небю Бога славивъ.

ІЗЖИТЬ СВЯТЫХ

Заступникъ на мѣсяць Новемберъ.

Святый Апостолъ Евангелистъ Матей.

Апостолъ и евангелистъ св. Матей, названый также и Леви, родомъ изъ мѣста Каны въ Галилеѣ, бувъ мытаремъ въ городѣ Капернаумѣ. Израильяне ненавидѣли мытарѣвъ, бо уважаючи себѣ избраннымъ народомъ, не хотѣли платити податкѡвъ чужимъ поганскимъ владѣтелямъ, а мытарѣ именно собирали дань для римскихъ императоровъ. А до того допускалисѧ вони не рѣдко рѣжнаго рода здирствъ изъ людей, що еще тымъ бѣльше усилило ненависть израильскаго народа противъ нихъ.

Одного изъ такихъ мытарѣвъ, именно упомянутого Матея, избравъ собѣ Исусъ Христосъ за своего ученика, а вѣдтакъ принявъ його въ число 12 апостоловъ. Случилося то слѣдующимъ способомъ: Исусъ Христосъ, переходячи одного разу въ третомъ роцѣ своего учительства зъ своими учениками попри озеро Генезаретъ, при котрѣмъ находилася мытница Матея, призвавъ його словами; „Ходи за мною!“ Матей, просвѣщенный въ той хвилѣ ласкою Божою, такъ перенявся тымъ покликомъ, що лишивъ все и пошловъ за голосомъ, котрый його покликавъ. Однакъ, желаючи привести заразъ и другихъ до сего щастя, запросивъ до себе Иисуса вразъ зъ учениками, якъ такожъ много изъ своихъ товаришѣвъ. Не подобалося декотрымъ изъ учениковъ Христовыхъ, що Иисусъ увѣйшовъ въ хату Матейову и позволивъ коло себе сидѣти мытарямъ. Но Сынъ Божий, знаючи ихъ мысли, сказавъ до нихъ: „Здоровымъ не треба лѣкаря, лишь слабымъ. Милости хочу, а не жертвъ. Не прійшовъ я призываю праведныхъ, но грѣшниковъ до покаянія!“ Тая благосклонность Господа, якъ такожъ и розмова зъ Сыномъ Божимъ, утвердили еще крѣпше Матея въ його вѣрѣ. Вѣдъ сеъ поры не вѣдступавъ св. Матей вѣдъ своего учителя и прислухувався пильно його божественой науцѣ.

Въ первыхъ трохъ рокахъ по Сошествію св. Духа проповѣдавъ св. Матей слово Боже межи самыми Израильянами, иахъ которыхъ много навернулося до вѣры Христової, а по трохъ рокахъ вѣдправившися научати и другіе народы. Однакъjakимъ пошони-

въ чужѣ краѣ просили, його наверненѣ христіяне, щобы лишивъ имъ на письмѣ туу науку, котру вонъ имъ проповѣдавъ. Св. Матей удовлетворивъ ихъ просьбѣ и списавъ за проводомъ св. Духа на кипарисовыхъ деревляныхъ таблицяхъ свое „Евангеліе“, головно житя Иисуса, яко Бого-чоловѣка. Рукопись сього евангелія написаного на єврейскомъ языцѣ, десь затратилася; но до сеѧ поры сохранився вѣрный переводъ його на грецкий языкъ, который то переводъ одобреный св. Церквою.

Посля Климентія Александрійского, св. Матей проповѣдавъ слово Боже въ краяхъ Персії и Етіопії, навернувши многихъ на вѣру Христову. Вонъ самъ живъ дуже здержано и строго. Будучи въ Етіопії, воскресивъ королевску дочку Ифигенію, черезъ що затребовали многѣ науки Христової, ставшия вѣдакъ ревными христіянами. Сама Ифигенія, прислухуючися науцѣ св. Матея, обѣтувала Господу дожизнену чистоту и вразъ зъ колькома другими вѣрными собѣ дѣвчатами постановила вести житя въ затишю въ молитвахъ и постѣ. Межи тымъ отець євъ померъ и на королевскомъ престолѣ засѣвъ його братъ Гиртакъ, котрый хотѣвъ доконче подружитися зъ Ифигенію. Не знаючи, якъ бы євъ наклонити до того рѣшивъ ужити посередництва св. Матея. Пощли отже оба въ уединене мѣсце, въ котрому жила Ефигенія; но яке велике удивлення було Гиртака, коли учувъ, що св. Матей, мѣсто наклоняти Ифигенію подружитися зъ нимъ, еще бѣльше євъ намовляє, щобы була вѣрною своимъ постановленямъ. Король розгнівався на св. Матея такъ, що заразъ слѣдующого дня пославъ своихъ двохъ повѣрниковъ, щобы вони убили св. апостола. Повѣрники сповнили королевский приказъ, проколовши мечами св. Матея въ пору, коли тойже вѣдправлявъ службу Божу при престолѣ. Случилося то 21-го септембра въ 90 роцѣ по Рожд. Хр., а въ 23-омъ роцѣ апостольства св. Матея въ Етіопії. Климентій Александрійський говорить, що св. Матей первый запровадивъ межи христіянами уживання освященої води.

Мощь св. апостола Матея переховали вѣрнѣ, яко найбѣльшу дорогоцѣнность въ престольномъ етіопскому городѣ Надаверь, а вѣдакъ въ роцѣ 1088 по Рожд. Хр. перенесено ихъ до города Салерно въ Италії.

Засылайте передплату на „Благовѣстникъ“

Мѣсячне намѣреня на мѣсяць Новемберъ.

Для членовъ Апостольства Молитвы.

Щобы мы познали и почитали св. Духа.

Св. Церква на початку кождого Богослуженя, а мы въ щоденыхъ нашихъ молитвахъ, вбдмовляємо „Царю небесныи, Утѣшителю, Душѣ истины“ призываючи тими словами Божоѣ помочи, просячи свѣтла у Бога и силы. Хто же отже є той Царь небесныи, той Утѣшитель, той Духъ истины — правды. Духъ той є третя Божа особа, правдивый Богъ, якъ Богъ Отець и Богъ Сынъ.

Якъ Отцю и Сынови належиться честь и поклонъ, такъ и Святому Духови.

Вонъ то бувъ на початку, коли ще земля була пуста и порожня, а тьма огортала просторы, тогды надъ ними зносиився Духъ Божий и наче пôдъ крылами Його ласки повставала краса и життя въ цѣлой природѣ. Духъ святий своимъ дѣланямъ утворивъ въ лонѣ Пречистої Дѣви Святе тѣло Ісуса Христа. Вонъ ради заслугъ Ісуса Христа захоронивъ Преч. Дѣву вбдъ первородного грѣха. Вонъ у видѣ огненныхъ языковъ збйшовъ 10-го дня по воинесеню Ісуса Христа на Апостоловъ, Вонъ тогды своею ласкою освятивъ ихъ, укрѣпивъ и наповнивъ св. премудростю и розумѣннямъ св. Письма и Божихъ правдъ. Апостолы не лишилися тогды осамотнеными сиротами, бо Христосъ сповнивъ свою обѣтницю и пославъ имъ обѣцянного Утѣшителя: „Я буду просити Отця и дастъ Вамъ истиного Утѣшителя, щобы зъ Вами збставъ на вѣки.“

Се є Духъ святий, що при святомъ Хрещеню сходить на кожду душу, наловняє єї освячаючою ласкою и робить єї Божою дѣтиною.

У св. Миропомазаню Вонъ ту душу скрѣпляє, робить єї воиномъ Христовимъ и робить єї готовою на прикрости и терп'ня ради Христа. Силою св. Духа священикъ вбдпускає намъ грѣхи, що мы зробили по св. Хрещеню. По розрѣшеню така душа, що була слугою діявола, стає дѣтиною Божою, а въ нїй вселюєся св. Духъ.

— Коли жъ мы християне маємо такъ великъ скарбы въ св. Дусѣ, то намъ треба того св. Духа вельми почитати. Однакъ наше почитаня св. Духа немає кончиться лише на молитвѣ. Святый Духъ проникає всѣ серця и всѣ нашї мысли. Тому и мы мусимо приспособити до принятия св. Духа и нашѣ серця и нашъ розумъ. Мусимо святымъ нашимъ житемъ зеднати ласку того Духа. Вонъ лише

тогды буде по правдѣ почитаный, коли тѣ заповѣди, якѣ Вѣнъ натхнувъ, будуть подержанѣ, коли будемо слухати тѣ Церкви, котру Вѣнъ и освячує и освѣчує и потѣшає и скрѣплює.

Безъ того наше почитаня буде мертвe, а и святый Духъ не прийде и не вселиться въ насъ.

Боротьба зъ безбожниками въ Англіѣ.

Въ Англії замѣтный въ останныхъ часахъ вѣдродный обявъ, що широкѣ христіянско-думаючѣ круги основно прочуялися, та зединуясь въ одинъ фронтъ проти совѣтського безбожництва. Найкрасшѣ и найповажнѣйшѣ люде стоять на чолѣ того руху, який веде вѣдѣважный пресовий наступъ проти поширюючоїся въ Англії совѣтської пропаганды, а въ останныхъ часахъ проти плянової господарскої политики совѣтобъ. Навѣть прихильному совѣтамъ министрови зовнїшнїхъ справъ Гендерзонови, высказують вони свою думку. Въ англійськїй півніочнїй Америцѣ и у Канадѣ отсѣ круги вѣднели побѣду. Живу діяльнѣсть проявляє въ тому русѣ католицька меньшостъ не лишь словными протестами, але и практично. Католицький тыжневникъ „THE TABLET“, який въ правдѣ не є офиціяльнымъ епископськимъ органомъ, однакъ стоить у тѣснїй звязи зъ єпархією, піднявъ и веде боротьбу проти довозу совѣтського дерева, яке обробляють політичнѣ вязнї у звѣрськїй совѣтськїй неволї. Рѣчъ ясна, що боротьба не остас безъ успѣховъ. Вказує на се наведена низше статя новѣйшого числа того часопису. Читаемо тамъ:

„Коли англійцѣ говорять про конечнѣ до житя рѣчи, такъ мають тутъ на думцѣ дахъ, родину и масло. А всѣ тѣ конечнѣ рѣчи достарчають теперь совѣты, нашъ явный ворогъ. Про зрубоване невольниками дерево на нашѣ домы и до кухнї „Теблеть“ писавъ уже часто. Такожъ про велигенськї вантажї совѣтскої пшеницї писали мы много. Теперь приходить вкінцѣ до хлѣба велика порція масла. Совѣты найшли въ Великїй Британії розпродавцівъ масла на суму 2 міліоновъ фунтовъ штерлѣнговъ. Уже продано въ нашомъ краю 15,000 першихъ бочокъ. Тому, що нашему часописовѣ повелося здержати публичностъ вѣдь купованя совѣтскої пшеницї, такъ и теперъ радимо, щобы господынї дому подбали про се, щобы ихъ доставцї дали гарантію, що небудуть зовсѣмъ перепродувати нѣ совѣтського масла, нѣ якого перетвору эъ нього. Російський народъ потребує самъ масла. Коли мы те маємо купуємо, такъ вѣдбираємо його тымъ, кому воно належить и финансиуємо воєннѣ планы Росії против христіянства“.

Нагорода за взываня имени Иисусъ.

Якажъ то нагорода? Может Грошев? Нѣ. Сто разовъ бôльша якъ грошъ, тому вона має значѣння и на вѣчне житя.

Св. Церковь такъ сердечно любить Иисуса, що бажає, щобы мы же почестю и любовю часто призывали святе Имя нашего Спасителя. Щобы насъ до сего заохотити, дає намъ нагороду.

Тими нагородами є вôдпусты. И такъ за кожде вымовленя Имени Иисуса зыскуємо 25. днївъ вôдпусту.

300 днївъ вôдпусту доступає кождий, хто побожно чи устами, чи серцемъ вимовить слова: Иисусе Маріе.

7 лѣтъ и 7 четыридесятниць. (1 четыридесятница -- 40 днївъ вôдпусту зыскуємо. Кôлько разовъ побожно вымовимо: Иисусе Маріе Йосифе. Хто за житя часто и по божно взыдавъ имя Иисуса той присмети доступить вôдпусту совершенного, якъ тогды высловить те святе Имя устами, а колибы не було неможливымъ, то бодай серцем.

Вôдпусту совершенного доступає кождий, хто въ празникъ Обрѣзаня Г. Н. И. Хр. приступить до св. сповѣди и св. Причастія та посѣтить Церковь и помолиться въ намѣреню святѣйшого Отця Папы Римського.

НОВОСТИ

Вôдзначеня Кардинала Злученыхъ Державъ. Дня 12 Августа с. р. именувавъ Христо-вый Намѣстникъ Папа Пій XI. Єго Еміненцію Кардинала Гейса зъ Ню Йорку членомъ Конгрегації Схôдної Церкви. Кардиналъ Гейсъ поклавъ богато заслугъ для згаданої Конгрегації, бо на голосъ святѣйшого Отця не жалувавъ жертвъ для поширеня мисій въ Росії и на далекомъ Сходѣ.

Протестъ св. Отця проти пе-
реслѣдування религії в Испанії,

подала Ватиканьска новинка „Ос-серваторе Романо“. Св. Огець енергично протестує проти замаху на святѣ права Церкви в Испанії. Заразомъ св. Отець взысан вѣрныхъ до молитовъ за той католицький народъ, що його релігійнѣ почуваня ображенѣ послѣднimi подѣями въ Испанії. Протестъ св. Отця викликавъ у цѣлому свѣтѣ велике враждія.

Вынищування Учительства бо-
льшевиками. Все, що лише доброго понищили большевики. Теперъ чѣпилися до учительства.

Вони розвязали „Товариство Учителѣвъ“ увязнили його голо-ву „Райкова“, учителѣвъ Уляти-нскаго и Наталія пôдъ закидомъ, що вони шкôдниками на освѣт-нôмъ фронтѣ, и що вони були приклонниками буржуазної шко-лы. Кромѣ тыхъ учителѣвъ — вyzначныхъ педагогôвъ, наход-иться въ тюрмѣ довший рядъ працôвникôвъ надъ народною освѣтою.

Въ Англії теперь 4375 свя-щенникôвъ зъ того 2785 свѣтс-кихъ решта монахôвъ, Чис., Като-ликôвъ 2.174.673. Въ роцѣ 1930. навернулося 12.273. Въ парла-ментѣ католики мають 24 пос-лôвъ и 45 сенаторôвъ.

Вѣденський зѣзд католикôвъ скончivся. На Площи Героївъ кардиналь Пѣфль выголосивъ промову. Въ нѣй представивъ руину культуры, яку выкликала война и революція. Свѣтова муд-рость безъ Бога цѣлкомъ не дописала. Ненависть и самолюб-ство се тираны сихъ днѣвъ а шляхъ имъ приготовляє фурія господарської нужды. Тольки зъ христіянськихъ засадъ правды и любови може наступити вôд-нова народу и батьковщины.

Грецька Церква (Православ-на) має всего коло 6 миліонôвъ вѣрнихъ, а для нихъ 86 мігро-политôвъ и епископôвъ. Грець-кий урядъ въ Аtenахъ опраць-вує теперъ нову организацію

грецької Церкви и тому богато часописôвъ жадає, щобы число епископôвъ було бôдай на по ловину зменшene. Се причинить-ся до пôднесеня поваги Церкви и є є дѣяльности.

Духовна Семинарія Схôдно-славянського обряду була свя-точно вôдкрыта у свято Покро-вы Прч. Дѣви, себто 1-го октом-бра с. р. въ Дубнѣ на Волы-нѣ. Ректоромъ іменовано Бѣло-русина, о. Ант. Домбровського Т. І., дотеперъшнього магістра новиціяту ОО. Єзуїтôвъ схôд-ного обряду въ Альбертинѣ, вyzначного дѣяча и идеольога нової Унії на українсько-бѣло-руськихъ областяхъ. Семинарія примѣщена покищо въ монасты-ри дубенськихъ ОO. Бернар-динôвъ. Выкладовою мовою є латинська. Семинарія зависить безпосередно вôдъ Риму. Свя-точного вôдкрытя довершивъ самъ Преосв. Чернецький.

Обновлення св. Мисії. Въ Келечинѣ 10—14. X. вôдбулося вôдновлення мисії. Обновлення кончивъ Впр. о. Бурдякъ игумъ Василіянського монастыря изъ М. Березного. Сповѣдалося 800 душъ. Скончилося торжество на праздникъ Покровъ Пр. Дѣви Марії, при спѣвучасті окруж-ного духовенства. Заслуга об-новлення св. мисії о. Вартоло-мей Пака, пароха Келечинського. Ся уже б мисія въ вышневерх-инському окрузѣ. *а Свѧті*

Нагороду 50 кч., товаромъ доставой,

3	10	5
8	6	4
7	2	9

Хто розвяже сесю рахункову задачу и замовить даяку серію изъ низше наведеныхъ рѣчей. При розвязць сеъ задачъ можна ужити чиселъ лишь вѣдъ 2 до 10 такъ, що бы suma всѣхъ напрямовъ дала число 18, а на рогахъ (углахъ) мають бути непаристъ числа.

Задача правильно развязана буде оголошена.

Серія ч. 14.	4 метри бѣлого полотна на простирада	Кч.
(верени) la	150 цм. шир., и 3 ручники	49—
Серія 27.	Патентове жельзко до прасованя (бигляйсъ) „Реновъ“ 3 мин. роботы	19—
Серія 30.	Обрусъ (скатерть) 140×140 цм. и 6 серветъ	19—
Серія 31.	5 метр. сильного войскового полотна на бѣлизну	19—
Серія 37.	Выправа (придане молодоѣ) la.: 16 м. канафасу 120 цм. (полотно на парны), 16 м. пирникъ 120 цм., 4 м. простирада 150 цм., дамашковъ покрывала на 2 постели, и на столъ, 8 м. полотна на матерацы 120 цм., 6 м. полотна (шифонъ), 3 ручники, 3 стирки до вытираня посуды, 6 хустокъ до носа, 1 обрусъ все лишъ	470—
Серія 47.	10 м. остатки (рештки) рѣжноѣ материѣ и сукна	39—
Серія 66.	Обрусъ 140×140 цм., малюнокъ для окрасы стѣны въ кухни, 2 м. рѣжныхъ окрасъ въ кухни друкованныхъ, 1 м. рѣдкого полотна, 120 цм. потрѣбного при вышиваню рѣжныхъ квѣтокъ на полотнѣ (штруксъ)	49—
Серія 71.	2 окрасы стѣны въ комнатѣ або въ кухни, 75×50 цм., 1 покрывало на столъ, 1 ручникъ, 1 шкатула на гребень и 1 шкатулка на щѣтки (кефи) всюо лише . .	19—
Серія 74.	5 метр. покрѣвця 65 цм.	49—
Серія 79.	3 м. материѣ на мужеске платя дуже добр. якости la	59—
Серія 81.	4 м. тяжкого, тревалого покрѣвця	49—
Серія 83.	„Impr�“ дуже добре средство до консервованя подошвы (талпы); подошва намазана симъ средствомъ не нищиться. 1 фляшка	9—
Серія 88.	Ручка до писаня зъ патентованымъ системомъ до наповнюваня єь чорниломъ (тинтою) эъ значкомъ „Vardo“ и 5 золотыхъ перъ	19—

2% порцію и опакования не рахуємо. Засылаємо за послівплатою (dobirka).

**Если кому рѣчъ не любиться, ради вымѣнямо. За посылку га-
рантуюмо и за якость товару. Что заплатить . гропѣ напередъ, доста же
дарунокъ въ уѣнѣ 12 Кч. Заоры высылаемо даромъ. При замовленїю про-
симо адресовать такъ: Textil. podnik Petr Raichl, Rokytovský Dvůr I.**

Вже появився! КАЛЕНДАРЬ БЛАГОВѢСТНИКА НА 1932 РОКЪ

Знаний вже Русинамъ цѣлоѣ Подкарпатскоѣ Руси и Словенска. Знаний всяди, где читають „Благовѣстника“. Знаний краснымъ содержанемъ зъ попередныхъ лѣтъ.

КАЛЕНДАРЬ БЛАГОВѢСТНИКА

вже готовый. Богатый змѣстомъ, зъ красными образками дає науки и порады для людей каждого вѣку и стану, по правдѣ своимъ змѣстомъ стане милымъ пріятелемъ и дорожказомъ на цѣлый рокъ.

Помимо своего цѣнного содержания Календарь Благовѣстника дуже дешевый, стоить лишь 4 Кч. Зъ почтою 4·80 Кч., бо хоче быти въ каждой и найхудобнѣйшой хижѣ.

Заказуйте скоро Календарь Благовѣстника доки не распроданый, читайте и другимъ давайте.

При замовленяхъ адресуйте:

Выдавництво Чина св. Василія В. въ Ужгородъ
Раковци ул. 54.

Высыластися лишь за готовыи грэши, або за послѣплатою.